

Έτος ίδρύσεως 1911 Αριθ. 6

Ζ
Υ
Θ
Μ
Ο
Μ
Φ
—
—
—

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Π
Α
Γ
Ο
Μ
Φ
—
—
—

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΤΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΕΣΤΙΑΣ

Απόσπασμα .....

Χρονολογία ..... 24. ΑΥΓ. 1930

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΧΟΙ

Μία από τας άστειότερας μετα

πο
το
οι
γ

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΧΟΙ

Μία από τὰς ἀστειότερας μεταμορφώσεις, πὸν παθαίνει, συνήθως, τὸ ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ἡ στήλη αὐτή, εἶνε ἢ γραφῆ ἢ ἡ προφορά: Νιβάνας. Καὶ ἢ μὲν μεταθέσεις τῶν γραμμάτων, εἰς ὠρισμένας λέξεις, καθ' ὠρισμένους φωνητικούς νόμους, εἶνε πάθος γνωστὸν τῶν λέξεων. Μετατίθενται, ὅμως, συνήθως, μεταξύ των γραμματα παρακείμενα. Πῶς τώρα τὸ ο τοῦ Νιβάνας φεύγει ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ, καθυστερούμενος δύο ἄλλα γράμματα, πηγαίνει καὶ σφηνώνεται σὶ τὸ τέλος τῆς λέξεως εἶνε φηγογολογικὸν μυστήριον. Ἐπειτα οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν περιεργωτάτην αὐτὴν γραφὴν εἶνε, κύριως, ἀναγνωσταί μου, οἱ ὅποιοι, γὰρ νὰ μὴ ἀπαντοῦν εἰς διάφορα γραφόμενά μου, σημαίνει ὅτι τὰ διαβάζουν Ἐπομένως διαβάζουν καὶ τὴν ὑπογραφήν μου μὲ τὴν ὀρθὴν τῆς γραφῆς. Πῶς τὰ εἶνε βλέπουν, καθημερινῶς: Νιβάνας καὶ διαβάζουν: Νιβάνας εἶνε ἄλλο μυστήριον. Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ πρᾶγμα, ὄχι μόνον δὲν μὲ ὄνταρε στεί, ἀλλὰ καὶ μὲ διασκεδάσει. Οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως μποροῦν νὰ κάνουν τὸ κέφι των. Τὸ πολὺ—πολὺ θὰ ἔχουν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸν Βούδαν, ἂν φθάσουν ποτὲ σὶ τὸν μακρινόν του Παράδεισον, τοῦ ὁποίου κακομεταχειρίζονται τὸ ὄνομα.

Πολὺ ὑποπιπέτομαι, ὅμως, ὅτι τὸ φαινόμενον εἶνε περισσότερον ψυχολογικόν, παρὰ γλωσσολογικόν. Ὑπάρχουν, ὡς γνωστὸν, ἄνθρωποι, πὸν παραμορφώνουν συστηματικῶς τὰ ξένα ὀνόματα. Ὅχι, διότι, δὲν τὰ γνωρίζουν καλά, ἢ δὲν τὰ ἐνθυμοῦνται, ἀλλὰ διότι, ὡς φαίνεται, τοῦτο τοὺς προξενεῖ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν. Ἐνα παράδειγμα εἶνε ὁ ἀείμνηστος Ἐμμανουὴλ Ροῖδης. Ὁ σοφὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ πνευματωδέστερος τῶν Ἑλλήνων τῆς περασμένης γενεᾶς, τὸ εἶχε ἀναμφίβαν νὰ προσφέρει σωστὰ τὸ ὄνομα ἄλλου ἀνθρώπου καὶ ἰδίως ἀνθρώπου τῶν γραμμάτων. Ὅταν εἶχε πρωτοφανῆ σὶ τὸ «Ἄσιν» ἢ ὑπογραφή μου, ἐρωτοῦσε μὲ τὴν σαταρικὴν του γκριμάτσα, πὸν δὲν τὴν ἐξέχασαν ποτὲ, ὅσοι ἐτυχε νὰ τὴν ἀντικούσουν:

— Ποιὸς εἶνε πάλι αὐτὸς ὁ Νιβάνας;

Τοῦ εἶχε χτυπήσει, ἰδιαιτέρως, τὰ ἰσορροπημένα του νεῦρα, ἢ φράσεις «τὰ πράσινα ὄνειρα τῶν δένδρων», πὸν εἶχε μεταχειρισθῆ κάποτε σύμφωνα μὲ τὴν ποιητικὴν τῆς μόδας.

— Νιβάνας, κύριε Ροῖδη, τὸν διώρθωναν.

Ματαίως Μέχρι τοῦ θανάτου του, μολονότι, ἔκτοτε, εἶχε ἐξιλεωθῆ ἀπέναντι του, ὅπως βεβαιώνει κάποιον ὁ φίλος καθηγητὴς καὶ ἐκδότης του κ. Ἀνδρεάδης, γὰρ τὰ «πράσινα ὄνειρα» ἐξακολούθησε νὰ μὲ τονίζῃ εἰς τὴν λήγουσαν. Καὶ δὲν ἤμουν ὁ μόνος. Ὁ μακαρίτης, λόγον χάριν, Κουσουλάκος τοῦ «Σκρίπ», ἄλλο ὄραϊον πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του, ἦτο, πάντοτε, γι αὐτὸν Σοφουλάκος. Πῶς καὶ γι αὐτὸν ἀδελφόν. Ἄλλο γὰρ τὸν Ροῖδην ὑποθέτω, ὅτι ἡ ὀνοματομαχία αὐτὴ ἦτο εἶδος κριτικῆς.

Ἄλλος ὀνοματομαχός, ἀπ ὅσους ἐγνώρισα, ἦτο ὁ μακαρίτης διευθυντὴς τοῦ Ναυοτάθμου πλοίαρχος Κουσουλός. Παρεμύρφωνεν, ἰδιαιτέρως τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματικῶν πὸν δὲν ἐχῶνε. Κάποτε τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ.

— Αὐτὸν τὸν Ροδόσταμο θὰ τὸν διορθώσω ἐγώ.

— Ποιὸν Ροδόσταμο, κύριε διευθυντά; τὸν ἐρώτησαν.

— Νά! Αὐτὸν τὸν Ζακυνθινὸ ὁ

ποιοιστὴ, πὸν ἔχουμε στὰ γραφεῖα τοῦ προσωπικοῦ.

— Τὸν Κουσουβέλη ἐννοεῖτε, κύριε διευθυντά;

— Κουσουβέλη, Ροδόσταμο, ἔχω γὰρ πῶς τὸν λένε; Αὐτὸν τέλος πάντων.

Ποῦ Ροδόσταμος καὶ ποῦ Κουσουβέλης; Ἄλλὰ Ροδόσταμος ἦτο τὸ ὄνομα κάποιου ἀδελικοῦ, ὁ Κουσουλός ἦτο ἀδελικός καὶ αὐτὸς, πὸν θανὸν νὰ μὴν ἐχῶνε τὸν Ροδόσταμον καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἐχῶνε καὶ τὸν φτωχὸν Κουσουβέλην, τοὺς εἶχε ἀλλάξει τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς ἐξεδίκεῖτο καὶ τοὺς δύο.

Τὸ νὰ μὴ θυμᾶται κανεὶς ἀκριβῶς ἢ τὸ νὰ παραμορφώῃ ἓνα ξένον ὄνομα μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ τυχαῖον. Μπορεῖ ὅμως, ἀξιόλογα, νὰ ἀποτελῇ καὶ εἶδος περιφρονησεως, προσποιημένης ἀγνοίας ἢ ὀνομαστικῆς φόνου. Φοβεῖ κανεὶς ἓνα ὄνομα, ἀντι ἐνδὸς ἀνθρώπου, καὶ βγάζει τὸ ἄχι του.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΒΑΝΑΣ